

Clare Mackintosh

HO SÉ TOT DE TU

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *I See You*
© Clare Mackintosh, 2016
Sphere. Little Brown Book Group

1a edició: maig del 2017

© de la traducció, Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Duncan Spilling/Little Brown
Foto de la coberta: © Arcangel
Adaptació del disseny: Núria Tremoleda

ISBN: 978-84-16863-21-1
Dipòsit legal: B. 9.837 - 2017
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Als meus pares, que em van ensenyar tantes coses

Cada dia fas el mateix.
Saps exactament on vas.
No estàs sola.

1

Tinc tan a prop l'home del meu darrere que sento el seu alè humit al clatell. Avanço dos dits el peu i m'arrambo a un abric gris que fa pudor de gos moll. És com si no hagués parat de ploure des de principis de novembre; fins i tot sembla que s'alci un tènue baf de la concentració de cossos calents i atapeïts. Se'm clava una cartera a la cuixa. El comboi trontolla en un revolt, però la pressió de la gent del meu voltant m'ajuda a mantenir-me dreta mentre amb la mà busco involuntàriament l'abric gris per aferrar-m'hi un moment. A Tower Hill el vagó escup una dotzena de passatgers i se n'empassa una altra dotzena, disposats al que sigui per arribar a casa i començar el cap de setmana.

–Facin servir tot el vagó! –anuncia la megafonia.

No es belluga ningú.

L'abric gris se n'ha anat i jo he ocupat l'espai que ha deixat, més ben situat, perquè ara arribo al passamà i a més ja no tinc l'ADN d'un desconegut al clatell. La bossa se m'ha anat girant cap a l'esquena i l'estiro per tornar-me-la a posar al davant. Dos turistes japonesos carregats amb unes motxilles immenses penjades al pit ocupen l'espai de quatre passatgers. A l'altra punta del vagó una

dona m' enxampa mirant-los. Creuem la mirada i em fa un gest de complicitat. Accepto el contacte visual un segon i de seguida abaixo els ulls a terra. Al meu voltant hi ha sabates de tota mena: les dels homes, amples i brillants, treuen el nas per sota de la vora de pantalons de ratlla diplomàtica; les dones, en canvi, porten els dits embotits en un espai impossible a dins de sabates de taló de tots els colors. Entre el bosc de cames veig un parell de mitges de niló negres i opaques molt elegants que acaben amb unes vambes blanquíssimes. La propietària està amagada, però m' imagino que deu tenir uns vint anys i un parell de sabates de vestir amb un taló vertiginós guardades en una bossa on hi cap de tot o en un calaix de l' oficina.

Jo no n' he portat mai, de talons, en el dia a dia. Haurien estat una mica fora de lloc, quan em vaig quedar embarassada del Justin poc després de deixar enrere les sabates de cordons. I després tampoc era qüestió d' anar amb sabates altes, treballant a la caixa del Tesco o intentant convèncer una criatura petita que continués caminant carrer major amunt. Ara ja sóc prou gran per no complicar-me la vida més del compte. Una hora de tren per arribar a la feina i una altra per tornar a casa, ensopegant amb escales mecàniques espatllades, cotxets i bicicletes que et trepitgen... ¿I tot plegat per a què? Per passar-me vuit hores darrere una taula. M' estimo més reservar les sabates de taló per als dies de festa i les vacances. A la feina porto un uniforme autoimposat que consisteix en uns pantalons negres i una col·lecció de bruses que no es planxen però vesteixen prou per passar per roba d' oficina. A part, sempre tinc una rebeca al calaix de baix per als dies de més moviment, quan la porta s' obre constantment i cada cop que entra un client potencial s' escapa una mica d' escalfor.

El comboi s' atura i m' obro pas per baixar a l' andana. A partir

d'aquí agafo el tren de superfície. Tot i que normalment va igual de ple, m'agrada més. Això d'anar per sota terra m'atabala. Ja sé que són manies meves, però trobo que em falta l'aire. El meu somni seria trobar una feina prou a prop de casa per anar-hi caminant. Però no la trobaré mai: les úniques feines acceptables són a la zona u; i les úniques hipoteques assequibles, a la quatre.

Com que hauré d'esperar que arribi el tren, agafo un *London Gazette* de la lleixa que hi ha al costat de la màquina expenedora de bitllets. Els titulars són terribles, en consonància amb la data: divendres 13 de novembre. La policia ha frustrat un altre complot terrorista: les tres primeres pàgines són plenes d'imatges dels explosius decomissats en un pis del nord de Londres. Vaig passant tot de fotos d'homes amb barba i avançant al mateix temps cap a l'esquerra que hi ha al paviment, just a sota del rètol amb el número de via, on sé que s'obrirà la porta del tren. Gràcies a aquest posicionament estratègic, abans que s'ompli del tot el vagó podré esmunyir-me fins a la meva posició preferida, al final de tot, on puc repenjar-me contra la mampara de vidre. La resta del vagó s'omple de seguida, i em miro la gent dreta, alleujada de no veure cap persona gran ni cap dona ostensiblement embarassada. Tot i portar sabata plana, m'he passat gairebé tot el dia dreta als arxius i em fan mal els peus. Se suposa que no em toca a mi, arxivar. Ve una noia a fer fotocòpies de les fitxes de les propietats en venda i a mantenir l'arxiu al dia, però ha anat a passar quinze dies a Mallorca i, a jutjar pel que he vist avui, deu fer setmanes que no arxiva res. M'he adonat que les vivendes estaven barrejades amb els locals comercials i els lloguers amb les vendes, i he comès l'error de comentar-ho.

—Doncs potser que hi posi remei, Zoe —m'ha dit el Graham.

Així que, en lloc de programar visites, m'he hagut de quedar de

peu dret al passadís ple de corrents d'aire que hi ha sortint del despatx del Graham, maleint-me per haver obert la boca. No s'hi treballa pas malament, a Hallow & Reed. Abans hi anava només un dia a la setmana per portar la comptabilitat, fins que l'administrativa va agafar la baixa per maternitat i el Graham em va demanar si la podia substituir. Jo era comptable, no secretària de direcció, però el sou no estava del tot malament; a més, acabava de perdre un parell de clients, així que vaig dir que sí de seguida. D'això ja fa tres anys, i encara hi sóc.

Quan arribem a Canada Water el vagó s'ha buidat bastant i la gent que continua dreta és perquè vol. El meu veí seu tan eixarrancat que jo haig de posar les clames inclinades cap a una banda, i quan miro a la filera del davant veig dos homes que fan exactament igual. ¿Ho deuen fer conscientment? ¿O deu ser una mena de necessitat innata d'ocupar més espai que tots els altres? La dona que tinc davant belluga la bossa de plàstic que porta i sento el dring inconfusible d'una ampolla de vi. Espero que el Simon hagi pensat a posar-ne una a la nevera: ha sigut una setmana llarga, i en aquest moment només tinc ganes d'escarxofar-me al sofà i mirar la tele.

Unes quantes pàgines més endavant del *London Gazette*, un antic finalista de *X Factor* es queixa de la «pressió de la fama», al costat d'un debat sobre les lleis que garanteixen la privacitat que ocupa gairebé la resta de la pàgina. Llegeixo sense fixar-m'hi, limitant-me a mirar les fotos i els titulars, per no tenir la sensació que visc als llimbs. Ja no me'n recordo, de l'última vegada que vaig llegir de debò un diari o que em vaig assegurar a mirar les notícies des del principi fins al final. Normalment em limito a mirar un moment l'Sky News mentre esmorzo o a llegir els titulars per sobre de l'espatlla d'algun passatger anant cap a la feina.

El tren s'atura entre Sydenham i Crystal Palace. Al fons se sent un sospir de desesperació, però no em molesto a mirar d'on ve. S'ha fet fosc i l'únic que veig per la finestra és la meva pròpia cara mirant-me, encara més pàl·lida que a la vida real i desfigurada per la pluja. Em trec les ulleres i em frego les dues marques que m'han deixat a banda i banda del nas. Se sent crepitjar la megafonia, però la veu surt tan apagada i l'accent és tan tancat que és impossible saber què diuen. Podria ser qualsevol cosa, des d'una avaria de senyalització fins a un cadàver a la via.

Espero que no sigui un cadàver. M'ha vingut al cap la imatge de la meva copa de vi i el Simon fent-me fregues als peus, al sofà, i em sento culpable per pensar abans en la meva pròpia comoditat que en la desesperació d'una pobra ànima suïcida. Estic segura que no és un cadàver. Els cadàvers són per al dilluns al matí; no fan, per a un divendres a la tarda, quan la feina és un lloc on no has de tornar fins d'aquí a tres meravellosos dies.

Els altaveus tornen a espetegar i després callen. Sigui quina sigui la causa del retard, n'hi ha per a una estona.

–Mal senyal –diu l'home del meu costat.

–Mm –murmuro, evasiva.

Continuo passant les pàgines del diari, però els esports no m'interessen i ara hi ha sobretot anuncis i crítiques de teatre. A aquest pas no arribaré a casa abans de les set. Per sopar, en lloc del pollastre al forn que tenia previst, haurem de fer alguna cosa senzilla. Entre setmana cuina el Simon, i divendres al vespre i el cap de setmana me n'ocupo jo. Si l'hi demanés també ho faria ell, però no vull. No vull que hagi de cuinar per a tots –per a mi i els meus fills– cada vespre. Potser que pel camí compri alguna cosa per emportar.

Em salto la secció d'economia i faig un cop d'ull als mots encruats, però com que no porto boli em poso a llegir els anuncis, pensant que potser trobaré alguna feina per a la Katie... O per a mi, posats a fer, encara que sé que no marxaré mai de Hallow & Reed. Paguen bé, i a més ara ja sé el que em faig; si no fos per l'amo, seria perfecte. La majoria de clients són agradables. Normalment són empreses que estan començant i busquen un local per posar-hi el despatx. O gent que li va bé el negoci i necessita un local més gran. Amb particulars no hi treballem gaire, però els locals amb pis a dalt tenen sortida entre la gent que es compra una casa per primer cop o que vol reduir la seva estructura. També me'n trobo bastants que s'acaben de separar. De vegades, segons com m'agafa, els dic que sé pel que estan passant.

«¿I va acabar tot bé?», pregunten sempre les dones. «El millor que he fet mai», els dic molt convençuda.

És el que volen sentir.

No veig cap oferta per a una aspirant a actriu de dinou anys, però en una pàgina trobo un anunci que busca una administrativa. No fa cap mal, saber com està el mercat. Per un moment m'imagino entrant al despatx del Graham Hallow, entregant-li la meva dimissió i dient-li que no penso tolerar que em parli com si fos una merda. Llavors veig a sota el que paguen i me'n recordo de quant de temps m'ha costat arribar a tenir un sou que em permeti viure. Val més un boig conegut, ¿oi?

Les últimes pàgines del diari estan dedicades a les demandes d'indemnitzacions i a la informació financera. Evito expressament els anuncis de crèdits –amb aquests interessos s'ha d'estar molt boig o molt desesperat– i salto cap a la part inferior de la pàgina, on hi ha els anuncis de contactes.

Dona casada busca relació esporàdica discreta. Envieu un sms amb foto a ANGEL al 69998.

M'escandalitza més el preu exorbitant que fan pagar pel missatge que els serveis que s'hi ofereixen. ¿Qui sóc jo per jutjar el que fan els altres? Quan ja estic a punt de girar full, resignada a llegir com va anar el partit de futbol d'ahir al vespre, veig l'anunci que hi ha a sota del de l'Angel.

En un primer moment em penso que m'ho deu fer la vista i parpellejo amb força, però no ha canviat res.

Estic tan absorta en el que estic veient que no m'adono que el tren es torna a posar en marxa. Arrenca tan de sobte que la sotragada em desequilibra i sense adonar-me'n estiro la mà i li toco la caixa al meu veí.

–Perdó!

–No passa res, no pateixi.

Em fa un somriure i jo l'hi torno. Però el cor em va a mil i no puc apartar els ulls de l'anunci. Porta el mateix advertiment sobre el preu de la trucada que la resta d'anuncis, i la referència 0809 a dalt de tot. Hi surt l'adreça d'un web: www.trobalaquebusques.com. Però el que no puc parar de mirar és la foto. És un primer pla només de la cara, però es veuen clarament els cabells rossos i un trosset d'un top negre de tirants. És més gran que la resta de dones que intenten vendre els seus serveis, però la foto és tan granulada que costa dir quina edat deu tenir.

Si no fos que jo sé quina edat té. Sé que té quaranta anys.

Perquè la dona de l'anunci sóc jo.